

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul pe anul c.: 3000 Lei

Redactor: Prot. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

PREOTUL ȘI PROBLEMA SECTARĂ

Dela Învierea lui Hristos și până azi Biserica creștină a zidit zi de zi temelile spirituale ale vieții omenești. Cu toate împotririile întâmpinate în această luptă, a biruit zguduitoare evenimente istorice și a *îmbisericit* și *miruit*, cu semnul iubirii și al jertfirii creștine, toate crizele vieții sociale. Și azi când se caută statornicirea unei noi și mai bune viețuri sociale, sunt oameni cari caută să tulbure planul de mântuire al societății, izvorit din spiritul Evangheliei propoveduite de Biserică.

Evenimentele tragice prin cari ne-a fost dat să trecem, și încă mai trecem și acum, confirmă adevărul ambelor constatări: *preotul* ca slujitor al Bisericii își face datoria încreștinării vieții omenești, iar *sectarii* lovesc în curățenia Bisericii, pentru a o arăta neputincioasă misiunii sale mântuitoare. Astfel ne este dat să avem în față problema sectară.

Problema nu e nouă în sine, doar metodele de cari uzează sunt, în parte, nouă. Aceasta se datorește mai ales evenimentelor zguduitoare de rânduri și legi omenești, prin cari trecem și, potrivit caracteristicii sectanților, se caută pescuire în apa tulbure a vieții actuale.

Sunt numeroase cazurile unde sectarii au pornit atacul împotriva Bisericii, cu alaiu și trâmbițe, îngrijorând chiar pe păstor de soarta turmei sale. De sigur preotul stă în față unei situații necunoscute până acum prin metoda și sprijinul de care uzează sectarii, de aceea îi pare lupta grea. Examinată problema în fond, ea este aceeași ca și totdeauna. De aceea și mijloacele de apărare sunt aceleași, vechi și pașnice, așa cum ni le-a dat Mântuitorul: „Mergând învățați toate neamurile...” Iar „învățul” se face cu vorba și cu fapta.

„Hoc signo vinces” nu și-a pierdut actualitatea, ci așteaptă

să fie strigat cu mai multă în-suflețire.

Dacă avem siguranța că nici porțile iadului nu vor putea zdrobi elementul divin al Bisericii lui Hristos, apoi trebuie știut că elementul uman, istoric, poate fi supus la grele încercări. În fața acestor încercări, mai ales noi preoții, trebuie să fim gata a lupta pentru biruința dreptății divine, isvorită din doctrina Bisericii.

Presupun prea cunoscute scopurile urmărite de diferitele secte în lupta ce poartă cu Biserica strămoșească. De aceea voi stăruii mai ales asupra precizării atitudinii ce trebuie să ia preotul, acum, față de sectari.

Drept principiu general vom admite adevărul, că Biserica lui Hristos nu poate folosi nici o altă armă de luptă decât cuvântul lui Dumnezeu, pecetluit cu fapta. În lumina acestui principiu, preotul se va folosi de următoarele arme:

1. *Predica.* A propovedui cuvântul lui Dumnezeu este îndatorirea dată de însuși Mântuitorul. Întărirea în credință a fiilor duhovnicești și prevenirea rătăcirilor religioase se poate face numai propoveduind adevărata credință. De aceea preotul își va întocmi un plan sistematic de a predica doctrina creștină, luminând pe toți „cei ce stau în umbră și în întunec”.

2. *Preotul și viața lui.* Am înșirat această armă misionară în locul al doilea, și pentru importanța ei dogmatică și mai ales, pentru faptul că viața preotului este punctul cel mai vulnerabil în fața sectarilor. Dacă cuvântul lui Dumnezeu rămâne lipsit de fapta bună, atunci e firesc ca să fim socotiți nepotriviți mântuirii sufletelor. De aceea preotul și ceilalți slujitori bisericești să ia aminte cu toată grija ca viața lor și a familiei lor să fie împodobită cu fapte plăcute lui Dumnezeu și oamenilor. Această armă este poate cea mai pu-

ternică pentru misionarism și prezența ei e în stare să înlocuiască multe neajunsuri.

3. *Catehizarea.* Formarea sufletescă a enoriașilor ne-o asigură catehizația în școala primară. De aceea trebuie să se dea toată importanța cuvenită învățământului religios și mai ales educației religioase și morale a copiilor. Preotul își va face cea mai plăcută îndatorire din catehizarea regulată a elevilor săi, neingăduind înstreinarea acestei obligații pentru alții.

4. *Ședințe religioase.* Este știut cum sectarii fac din întrunirile lor, cele mai potrivite mijloace de proselitism. Preotul se va folosi de aceleași mijloace, organizând ședințele religioase de Duminică seara, unde se va ocupa de problemele religioase ce pot frământa sufletul enoriașilor. Un program bine încheiat poate satisface așteptările tuturor, abătându-i dela fapte necreștinești.

5. *Organizații religioase.* Tineretul, sau femeile, pot fi folosite pentru realizarea multor înfăptuiri cu caracter obștesc în parohie, atunci când sunt organizați. De aceea se vor organiza societăți religioase, în cari vor fi cointeresați toți membrii, pentru promovarea binelui și al ajutorării aproapelui în parohie.

6. *Colportajul.* Dacă în parohie se resimte vreo primejdie sectară, apoi ea se datorește germenului aruncat de sectar prin colportaj. Odată cu cartea strecurată în casa credinciosului nostru, el aruncă și îndoiala în

„Propoveduește cuvântul, stăruiește asupra lui cu vreme și fără vreme, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și cu învățătura.”

II Tim. 4, 2.

suflet față de unele adevăruri propoveduite de Biserică și astfel deschide porțile rătăcirii! Noi trebuie să folosim aceeași metodă, cercetându-ne credincioșii și împrăștiind prin broșuri și alte obiecte bisericești, dragostea față de credința strămoșească.

Fiecare preot să aibă deci bazarul său cu cărți și obiecte bisericești de vânzare.

7. *Cercuri religioase.* Puterea de evanghelizare a preotului va fi mult sporită prin împreună lucrarea celorlalți frați preoți din vecinătate. Slujirea în sobor a Sf. Liturghii și a altor Taine bisericești, cu evlavie și căldură sufletească, poate încălzi sufletul enoriașilor pentru o viațuire cât mai intensă. Se vor folosi deci cercurile religioase ca mijloace de misionarism, și atunci vom fi scutiți de multe rele.

8. În fine, *îndeplinirea cu sfințenie a tuturor obligațiilor* sale preoțești constituie un mijloc potrivit de afirmarea sfințeniei slujbei la care suntem chemați de Domnul. Aici este câmpul activității atât de bogat, încât orice prilej este binevenit pentru misionarism. Rămâne doar ca preotul să le știe exploata.

Am schițat aceste mijloace principale de misionarism de a căror înfăptuire atarnă reușita menținerii curățeniei doctrinei creștine și chiar combaterea sectarilor. Să nu se uite însă un fapt: totul trebuie să fie pătruns de focul *credinței* în misiunea ce avem și totul să facem pentru *mântuirea* sufletescă a enoriașilor noștri. Când se va simți acest suflu misionar, atunci suntem siguri de izbândă.

Prot. T. Ciuruș

SLUJBA ARHIEREASCĂ

Duminică 25 Noembrie 1945 P. S. Episcop Nicolae a slujit, în biserică Catedrală, Sf. Liturghie arhierescă împreună cu un sobor de preoți. În cadrul acestei Sf. Liturghii a hirotonit întru protopop pe: C. pr. Iosif Trifon, ales protopop la Abrud; C. pr. Petru Pop, ales protopop la Huedin și C. pr. Vasile Loga, ales protopop la Baia de Arieș.

P. S. Sa a rostit și predica zilei,

explicând în chip mărunțit învățătura Domnului și a adresat nouilor protopopi înțelepte sfaturi părintești în noua misiune ce-i așteaptă.

Remarcăm cu acest prilej și prezența D. General Atanasiu și a întreg corpului ofițerilor din Garnizoana Cluj, cari cercetează biserică în chip regulat, alături de mulțimea credincioșilor ce abia încep în Catedrală.

APOSTOLUL DUMINECII

Dintre cari cel dintâi sunt eu

I Timotei 1, 15-18.

Aproape toți oamenii râvnesc după locurile cele dintâi. Cei mulțumiți cu locul ce-l au trebuie căutați cu luminarea. Fiecare se crede un nedreptățit. În cel mai sus ca el vede un părtinit de soartă, din care pricină îl piznuiește. Uneori oamenii nu aleg mijloacele pentru ajungerea scopului. Se înalță doborând pe alții și se îmbogățesc sărăcindu-și semenii. În loc să muncească cu râvnă și cu dragoste, își pierd vremea urzind la planuri tănuite. Și foarte de multe ori se întâmplă să reușească aceste planuri. Oamenii fără nici un merit, lipsiți de orice talent, ajung în locuri de cinste și de răspundere. Ori cum omul sfințește locul, acești oameni cari nu râvnesc decât propria lor fericire, nu pot împărăția în jurul lor decât nemulțumire și sărăcie. Nu peste mult însă se prăbușesc cu sgomot și cu rașine. Acest fel de oameni sunt asemenea nuntașului, care se așează la masă în locul cel mai de cinste, ca pe urmă să fie poftit afară. Acești oameni recunosc că mai sunt în lume oameni mari, cuminiți și bogăți, dar nu uită să spună mereu, că dintre toți cei dintâi sunt ei.

Păcatul mândriei a fost săvârșit mai întâi de îngeri și pe urmă de Adam și Eva. Pășania îngerilor și pășania strămoșilor noștri ar putea să ne fie de învățătură. Mândria nu e bună de nimic. Nu e bine să ne mândrim nici cu fapte bune și totași oamenii se mândresc mai mult cu cele rele. Creștinul care se mândrește cu faptele sale bune, nu e decât un păcătos de rând. Aceste fapte nu au răsplătă în ceruri, pentru că își primesc răsplata pe pământ. Cel ce se laudă o face ca să fie laudat. Și cel ce e laudat de oameni nu e laudat de Dumnezeu. Ori scopul nostru nu e de a fi pe placul oamenilor, ci tot mereu pe placul lui Dumnezeu. De aceea creștinul se trudește din toate puterile să viețuiască după voia lui cea sfântă. Și voia lui Dumnezeu e să fim mulțumiți și fericiți. Ori fericirea cea adevărată și neperitoare nu e legată de cele pământești, ci de cele cerești. Un creștin adevărat e mereu un om fericit. Dacă totuși se găsește și printre creștini oameni nefericiți, sunt din pricină că nu pot plini cum se cade poruncile lui Dumnezeu. Aceștia se plâng, că din mul-

țimea păcătoșilor, cei dintâi sunt ei. Această credință îi ajută să meargă cu pași repezi spre desăvârșire, spre asemănare cu Dumnezeu. Această credință îi sfătuiește să nu se mulțumească cu ce au făcut, ci să facă tot mai mult și tot mai bine. Acești oameni nu se opresc la jumătate calea. Pe drumul greu ce duce în împărăția lui Dumnezeu, nu pot fi împedecați de nimeni și de nimic. Nefericirea lor nu e aceeași cu nefericirea celor flămânzi după bunuri lumești. Acești mai de pe urmă nu pot fi fericiți, pentru că nicidecum nu se mulțumesc cu ce au. Ei vreau tot mai mult și tot mai bun. În jurul lor nu e decât sărăcie și ură, pentru că adună totul pentru ei. În jurul creștinului adevărat e mulțumire și dragoste, pentru că el adună numai pentru alții. El știe că e mai fericit a da, decât a lua. De aceea de câte ori a făcut o faptă bună e mulțumit și fericit. Și prin urmare se trudește să facă fapte bune cât mai des. Acești doi oameni aleargă mereu pe cărări opuse. Unul aleargă spre fundul iadului, altul spre împărăția lui Dumnezeu. Cel ce fuge spre iad, are în față atâtea drumuri, că de multe ori o ia rasna pe drumuri pustii, de unde nu mai știe să se întoarcă la calea cea bună. Creștinul cel bun are în față o singură cale, care e grea, dar cu cât înaintezi e tot mai ușoară, tot mai sigură, iar drumetul tot mai fericit. El știe că fericirea lui Iisus e rezervată celor ce flămânzesc și însetoșează de dreptate. De aceea nicidecum nu se mai satură de fapte bune, nici nu-și poate astâmpăra setea după cuvântul lui Dumnezeu. De aci naște credința că e cel dintâi păcătos din lume.

Cine nu crede că e păcătos, nu se trudește spre fapte bune. Ori credința propriei păcătoșenii e începutul mântuirii.

Pr. TEODOR CICEU

Organizați Reuniuni de femei!

FOILETON

Faptele milei trupești și sufletești

de Preot TEODOR CICEU
(Urmat)

Mângăiați pe cei întristați

Cine ar putea spune că n'a fost niciodată întristat? Un astfel de om nu s'a născut încă pe pământ. Intristarea e otrava sufletului. E sabia care-i taie aripile de nu se mai poate ridica spre cer, spre Dumnezeu. Din întristare prea lesne se ajunge la desnădejde și desnădejdea e păcat neiertat. Oamenii știu foarte bine acest lucru și cu toate acestea se lasă roși de viermele întristării. Și se lasă toți fără nicio abatere. Cei tineri și nepricepători se supără și plâng pentru toată nimica. Cei mari și cuminiți se supără pentru lucruri, pe cari le cred ei de preț și pentru nenorociri neprevăzute și neașteptate. Cei săraci se supără și se necăjesc că nu sunt bogăți. Cei bogăți se supără și se amărăsc că nu sunt și mai bogăți, sau poate pentru o mică pagubă sau nereușită.

Cei cu carte multă sunt triști că lumea astăzi nu merge așa cum ar vrea ei. Cei bolnavi se întristează din pricina bolii, cei păcătoși din pricina păcatelor, cei năpăstuiți din pricina năpastelor și cei credincioși și drepiți din pricina răului ce domnește în lume. Și așa fiecare om își are necazul și întristarea lui, fie stăpân fie slugă, fie bărbat fie femeie, fie tânăr fie bătrân, fie învățat sau om de rând, fie împărat fie ostaș.

S'ar părea unora că împărțirea e cât se poate de dreaptă. Intr'un fel așa și este. E foarte drept ca toți oamenii să se supere și să se bucure. Dar nu toți oamezii se supără și se bucură în măsură egală. Unii n'au parte numai de supărări. Și aceasta din pricină că oamenii se supără pentru lucruri, cari ar trebui să-i bucure, și se bucură pentru lucruri cari ar trebui să-i supere. Și aceasta pentru că nu sunt creștini, pentru că țin morțiș să se întâmple toate după voia lor și nu după voia lui Dumnezeu. Oamenii nu vreau să știe că nu avem aici cetate stătătoare, nu vreau să știe că numai comorile adunate în cer sunt veșnice și bineplăcute lui Dumnezeu. Oamenii se leagă mai

mult de pământ decât de cer, mai mult de clipă decât de veșnicie. Oamenii slujesc mai mult lui satana decât lui Dumnezeu, deși ni s'a spus limpede că nu se poate slugi la doi domni.

Din mulțimea pricinilor de întristare numai una e binecuvântată. Un adevărat creștin nu e iertat să se întristeze numai din pricină că nu poate săvârși binele împiedecat fiind de cel rău. Numai răul ce domnește în lume e pricină de întristare pentru creștin. Nimic din toate celelalte nu trebuie să întristeze inima creștinului, pentru că toate celelalte țin de lumea aceasta și ce ține de lumea aceasta nu are nici un preț.

Dar ori care ar fi pricina întristărilor fraților noștri, avem datorie sfântă de a-i mângăia ca să nu-și piardă nădejdea. Pentru un suflet întunecat și ars de întristare, o vorbă bună, un sfat prietenesc, o faptă înțelegătoare e mai de preț decât tot aurul și argintul din lume.

Cine nu mângăie pe frații săi de pe pământ, nici el nu va fi mângăiat în cer.

(Va urma).

O tristă comemorare: 27 Noembrie

- Cinci ani dela moartea lui N. Iorga. -

S'au împlinit cinci ani dela moartea celui mai de seamă învățat al neamului nostru, ucis de către uneltele inconștiente ale hitlerismului.

În aceea toamnă întunecată a anului 1940, când conducători lipsiți de demnitate ne trecuseră peste noapte alături de dușmanii noștri de veacuri, când inima fiecărui Român tremura în fața dezastrului ce ne amenința cu sfârtecarea țării și destrămarea sufletului nostru, veste uciderii cumplite a celui ce veghea la păstrarea spiritualității acestui popor de oameni cinstiți și cumpătați, a luminat deodată drumul ce avem de urmat, cu oricâte sacrificii: era drumul nostru de totdeauna, alături de făuritorii țării noastre, alături de luptătorii pentru dreptate. Jertfa lui Nicolae Iorga, care stătuse nemișcat, dârz și neînduplecat în fața furtunii, ne lumina din nou calea. Ne-am recules apoi și am pornit în-

ainte spre ținta noastră, strângând zi de zi puteri pentru clipa noastră cea mare, pe care am așteptat-o, cu candela aprinsă, dovedind acest lucru și celor ce își pierduseră nădejdea în sănătatea noastră sufletească. La temelia actului dela 23 August 1944 stă și trupul ciopârțit al lui Nicolae Iorga, de aceea amintirea sacrificiului lui curat este o sacră datorie, o pioasă reculegere și un îndemn puternic, venit de dincolo dela toți eroii căzuți pentru creșterea patriei, pentru a rămâne, orice ar fi, credincioși sufletului strămoșesc, tradiției, națiunii și legilor nemuritoare ale dreptății, libertății și demnității umane și naționale.

Viața și opera lui Nicolae Iorga ne luminează drumul. Cuvântul de foc al marelui apostol ne arată calea, prin labirintul zilelor noastre.

ION BERCIU

Necesitatea și puterea rugăciunii

de Preotul DIODOR TODA

II.

Sf. Scriptură a N. T. ne spune că Iisus inaugurează începutul activității dumnezeiești prin retragere în singurătatea pustiei, unde vreme de 40 de zile petrece în post negru și rugăciune. Apoi, toate momentele mai însemnate din viața Sa sunt precedate de rugăciune.

În Evanghelia după Luca (6, 12-13) citim: „În zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să se roage și a stat toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Iar dacă s'a făcut ziua, a chemat la sine pe ucenicii săi și a ales din ei doisprezece pe care i-a numit apostoli”. Iar Evanghelistul Ioan, relatând emoționantele mo-

mente ale învierii lui Lazăr a patra zi după ce murise, zice (Cap. 11, 41-44): „Atunci a dat piatra de pe mormânt la o parte, iar Iisus și-a ridicat ochii la cer grăind: „Părinte, mulțumescu-ți ție că m'ai ascultat. Ci eu știam că pururea mă ascuți, dar grăit-am pentru mulțimea care stă împrejur, ca să creadă că tu m'ai trimis”. Iar după aceasta rugăciune a strigat cu glas mare: „Lazăr, vino afară!” Și mortul a ieșit.

Cea mai sublimă rugăciune însă, este aceea pe care Iisus o rostește cu „lacrimi de sânge” în drumul spre desișul de maslini din grădina Ghetsimani, în așteptarea viclenei sărutări a lui Iuda. Acolo, Fiul lui

Dumnezeu își ridică ochii la cer și cuvintele lui cad de pe buzele lui ca bobii de mărgăritar: „Părinte, a venit ceasul, preamărește pe Fiul tău, ca și Fiul tău să te preamărească pe tine“. „Eu te-am preamărit pe tine pe pământ; lucrul care mi l-ai dat ca să-l fac, l-am săvârșit“.

„Arătat-am numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat mie din lume. Ai îmi erau și mie mi i-ai dat, și cuvântul tău au păzit“. „Eu pentru aceștia mă rog; nu pentru lume mă rog...“ „Părinte sfinte, păzește-i pe dâșii întru numele tău, ... ca să fie una, precum suntem și noi“. Când eram cu ei în lume, eu îi păziam întru numele tău. Pe cari mi i-ai dat mie i-am păzit și nimeni dintrâșii n'a picrit, fără numai fiul pierzării, ca să se plinească scriptura.“ „Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în mine, ca toți să fie una, precum tu, Părinte, întru mine și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie.“ „Eu întru ei și tu întru mine, ca să fie ei desăvârșit una, și ca să cunoască lumea că tu m'ai trimis și i-ai iubit pe ei, precum m'ai iubit pe mine“. „Părinte drepte, lumea pe tine nu te-a cunoscut, dar eu te-am cunoscut, și aceștia încă au cunoscut că tu m'ai trimis. Și am arătat lor numele tău, și-l voi arăta, ca dragostea cu care m'ai iubit pe mine să fie întrâșii și eu întru ei“ (Ioan Cap. 17).

Câtă adâncime dumnezeiască în această sublimă rugăciune ce nu are început, și mai ales nu va avea niciodată sfârșit. Așa să gândească, așa să simtă, și așa să se roage numai un adevărat Dumnezeu poate.

Deci, dacă Iisus, al cărui suflet era permanent în relațiuni intime cu Dumnezeu, a simțit nevoia de a se ruga mereu, de a se ruga într-una cu toate ocaziile și din adâncul inimii sale dumnezeiești, atunci cu atât mai vărtos avem noi această nevoie, noi,

a căror inimă e departe de a se îndrepta în mod permanent spre Dumnezeu.

Oamenii s'au rugat totdeauna. În toate timpurile au crezut și mai ales au simțit că au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu; și, *că este numai un singur mijloc de a câștiga acel ajutor: rugăciunea*. E cert apoi, că omul n'a fost și nu este întotdeauna fericit. Are nenumărate suferințe trupești și sufletești. Suferă în cadrele strâmte ale vieții de toate zilele. Lauda, cinstea și admirația semenilor săi nu-l satisfac. Și atunci, el simte nevoia rugăciunii fierbinte către Acela, care singur îl poate mântui, vindeca sau mângăia.

În Sfânta Scriptură găsim câteva indicațiuni date de Iisus despre *felul și locul cum trebuie să ne rugăm*.

Să-l ascultăm. „Și când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii; că le place să se roage stând în picioare în adunări și în unghiurile ulițelor, ca să se arate oamenilor. Adevăr grăesc vouă, că-și iau plata lor. Iar tu când te rogi, intră în camera ta, și închizând ușa ta, roagă-te Tatălui tău celui întru ascuns și Tatăl tău care vede întru ascuns îți va răsplăti ție la arătare. Și rugându-vă să nu grațiți multe ca păgânii; că li se pare că întru mulțimea vorbelor lor vor fi auziți“. (Matei 6, 5—8). Și în continuare, adresându-se ucenicilor: „Ci așa să vă rugați... și dă grai rugăciunii pe care fiecare am cules-o din fragedă pruncie de pe buzele mamei noastre, am auzit-o din gura primului nostru dascăl; rugăciune pe care a rostit-o și o vor rosti toate generațiile de creștini: „*Tatăl nostru*, carele ești în ceruri“.

Această rugăciune însă nu va trebui privită ca singura rugăciune ce trebuie să o rostim, și nici banalizată prin recitarea ei în mod mecanic și stereotip.

ajuns bunii credincioși ai parohiei s'a făcut mai mult decât se putea aștepta. La indemnul și stăruința C. Pr. Nichita Avram și a altor intelectuali din loc, și-au strâns rândurile, au adunat bani lângă bani și într'un răstimp de câteva luni numai au reușit să pună bazele unui fond pentru a începe lucrarea. Mai întâi s'a refăcut gardul, au fost astupate găurile de pe acoperiș, iar odată cu începutul toamnei s'a pus serios și problema restaurării. Oameni cari până atunci păreau mai puțin entuziasmați și au dat contribuția lor de muncă care a surprins plăcut. Astăzi bisericuța a îmbrăcat din nou haină de sărbătoare surzând par'că din fiecare colțșor al ei. Totul e frumos și armonios, totul e plăcut și potrivit cu tradițiile noastre sfinte.

Praznicul resfințirii bisericii a fost fixat pe ziua de 18 Nov. c. Vremile și locul nepermițând o serbare în cadre mai pompoase, Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae a delegat din partea Sf. Episcopii pe tânărul consilier referent, P. C. Pr. Augustin Faur, originar din Opișani. În afară de P. C. S. au mai fost de față P. C. Pr. Aurel Gliga protopopul Turzii, P. C. Pr. prof. Grigore Biji, P. C. Pr. Virgil Onițiu, duhovnicul spitalului din Turda și C. Pr. Nichita Avram, parohul locului.

De față fiind un număr imens de credincioși, slujba a decurs în cadre sărbătorești, putându-se citi pe fețele tuturor bucuria de a-și revedea unul din gândurile lor pe de-a-întregul satisfăcute. La sfârșit a luat cuvântul P. C. Pr. Aug. Faur, căutând să prindă în cuvinte simple și calde rostul sfintelor locașe de închinare ca și strădaniile tuturor acelor cari știu să-și facă un titlu de onoare din înfrumșetarea lor. A urmat apoi expunerea amănunțită a Pr. Nichita Avram, care a arătat felul cum au decurs strădaniile credincioșilor până au ajuns la acea fericită zi. Din pomelnicul fără de sfârșit al donatorilor

s'a putut vedea că toată obștea satului a fost prezentă, într'o formă sau în alta, la refacerea acestei biserici. Pentru ostenele lor, merită îndeosebi să fie amintiți prim epitropul Nicolae Faur, un om relativ tânăr și plin de avânt, precum și Vasile Crișan, care a confecționat pe chel-tuală proprie ușa dela intrare și geamurile întregului edificiu. La urmă a luat cuvântul P. C. Pr. Aurel Gliga, prot. tractului, exprimându-și bucuria de a revedea încă un locaș distrus de război înfrumșetă și redat destinației sale. Bucuria e firească și se cuvine să rămână întipărită cu litere de foc această zi în sufletele tuturor, căci ea arată, cum mai clar nu se poate, că acolo unde inimile bat în acelaș ritm se pot învinge toate piedecile, fie acelea cât de mari, mai repede decât și-ar putea cineva închipui.

Parohia Opișani, înainte de război, se bucura de considerațiunea uneia dintre cele mai fruntașe parohii din vecinătatea orașului. Pământul productiv, oamenii harnici și fabricile din imediata vecinătate au ajutat-o să se desvolte în decurs de două decenii mai mult decât altele într'un secol. Cu școală în bună stare, cu primărie nouă, care ar face cinste și comunelor urbane, cu cămin cultural și alte așezăminte de acest fel, era sortită să întrecă în progres multe parohii cari mai înainte nu se compara cu ea. Dacă războiul a oprit-o pentru un moment din avântul ei spre culmi, credem că nu peste mult, prin strădania fiilor ei, își va relua locul pe care-l merită. Și credem și aceea că, după ce școala, primăria și acum biserica au fost readuse în stare de funcționare normală, nu peste mult dărnici și înțelepciunea conducătorilor ei vor afla modalitățile de a se începe lucrările de refacere și la Căminul Cultural, care, după cât se pare, a suferit mai mult decât celelalte.

PRAZNICUL DELA OPIȘANI

Dezastrul pe care l-a suferit Turda, în urma rezistenței pe care au depus-o oștile germano-maghiare în retragerea din anul trecut, este cunoscut tuturor. Defileul Arieșului, cu toată coama mai răsărită a dealurilor din partea stângă a râului, a oferit dușmanilor un teren prielnic pentru a împiedica cu câteva zile înaintările repezi și precise ale armatelor româno-sovietice.

Rezistența lor însă n'a fost fără de urmări. Toate satele din imediata vecinătate a Arieșului au fost supuse unui bombardament aerian și de artilerie din cale afară de îngrozitor. Cine a trecut dela Turda spre Câmpia-Turzii a putut vedea dezastrul dela Opișani, dela Poiana, sau din celelalte comune de pe întreg cursul râului.

Sublinierea lor nu-i fără importanță. Casele distruse, bruma de agoniseală dispărută sau arsă, oamenii rămânând în marea lor majoritate numai cu atâta cu cât au avut pe ei

în ziua de 5 Sept. când trupele horthiste au trecut Feleacul. Nevoiți să-și poarte năcazul și lipsa prin pădurile Măhaciului și ale Gălzii din Alba, au fost bucuroși că au scăpat cu viața.

Refacerea complectă a satului necesită timp și sdroabă. Inceputul însă s'a făcut. Deocamdată avem bucuria de a sublinia strădaniile pe cari le-au depus bunii credincioși din Opișani pentru restaurarea bisericii lor.

Rămasă după dezastru fără uși și fără ferești, cu lucrurile dinlăuntru răvășite și dispărute, cu acoperișul perforat în sute de părți, Casa Domnului numai după formă mai reamintea trecătorilor că avea o destinație sfântă. Săraci și lipsiți, mulți credincioși și-au zis în gând că poate va trebui să treacă multă vreme până când va putea să fie readusă în situația de mai înainte.

Dar cu toată vitregia vremilor și cu toată sărăcia și lipsa în care au

CLIFE DE BUCURIE

Printre multele probleme în fața cărora a fost pusă Biserica noastră în urma războiului ce abia a trecut și a căror fericită deslegare i se cerea, este și problema organizării și conducerii noilor parohii, înființate sau pe cale de înființare, în comunele săsești din regiunea Bistriței, părăsite de locuitorii lor și colonizate cu Români de pe toate plaiurile Transilvaniei.

Prin străduința P. C. Protopop Victor Mureșan, ajutat de C. C. preoți din protopopiat, s'au organizat aproape în toate satele colonizate cu Români ortodocși parohii, s'au luat în custodie bisericile evanghelice-luterane părăsite de credincioșii lor, binecuvântându-le și redându-le destinației lor de lăcașuri de închinare și rugăciune.

Astfel în ziua de 11 Noemvrie a. c. P. C. Prot. V. Mureșan a sfințit, din încredințarea P. S. Episcop Nicolae,

biserica evanghelică-luterană din Sigmir. Această praznuire creștinească s'a desfășurat în cadrul grupului II religios al protopopiatului de sub președenția C. Pr. Valeriu Căndea sen. fiind prezenți C. C. Pr. Teodor Ciuruș din Caila, Valeriu Căndea jun. din Șieu-Sfântu și Olimpiu Bucin, din Cluj.

Dimineața la ora 9 s'a săvârșit Utrenia în bisericuța din deal, zidită cu multă trudă de puținii credincioși băștinași ai comunei și care astăzi este neîncăpătoare pentru cele peste 500 de suflete.

A urmat procesiunea cu icoane și prapori până la biserica cea mare, la care au luat parte, pe lângă mulțimea credincioșilor și un pluton de pompieri voluntari.

În fața bisericii s'a săvârșit sfințirea apei, iar după stropire și rugăciunea de binecuvântare a bisericii s'a continuat cu sfânta Liturghie, în

fața sutelor de credincioși din Sigmir și satele din jur, ce umpleau marea și luminoasa biserică zidită în stil gotic.

La priceastră a predicat C. Pr. Teodor Ciuruș, talmăcind cu adâncă pricepere și iscusință parabola samarineanului milostiv, înfățișând credincioșilor pe omul căzut în păcate ridicat și mântuit prin purtarea de grijă a Bisericii Noului Testament, simbolizată prin samarineanul milostiv, adică prin omul dragostei față de aproapele.

După săvârșirea parastasului de pomenire a protopopilor Grigore Pletosu și Vasile Bălan și a unor credincioși din comună, s'a sfințit drapelul pompierilor voluntari.

Apoi în cuvinte calde P. C. Prot. V. Mureșan îndeamnă pe credincioși să fie pururea recunoscători lui Dumnezeu, pentru deosebita grijă ce-a purtat neamului nostru scoțându-l din suferințele și batjocurile pe care le-a îndurat și făcând să strălucească lumina dreptății Sale.

Iar această recunoștință față de Dumnezeu n'o poate arăta neamul nostru mai bine decât prin iubirea și buna înțelegere ce trebuie să domnească între toți. Și continuă: „Am venit să dăm mărire lui Dumnezeu în această biserică, părăsită de cei pentru care s'a zidit, nu ca dușmani, ci ca Români și creștini, știind că și acest lăcaș a fost zidit spre lauda lui Dumnezeu și am venit să-l

păstrăm și să-l îngrijim cu menirea ca în el creștinii să se roage lui Dumnezeu“.

Mulțumește apoi Păr. V. Cădea sen. admin. parohial al Sigmirului pentru osteneala depusă cu organizarea parohiei și pentru clipele de bucurie creștinească prilejuite.

Răspunde Păr. V. Cădea sen., mulțumind în primul rând lui Dumnezeu, că ne-a învrednicit să vedem cu ochii noștri lucruri la care nici nu ne-am fi putut gândi, ca puținii credincioși ai bisericii din deal să se înmulțească și să umple astăzi biserica marea din mijlocul satului, Sigmirul devenind dintr'o mică filie o puternică parohie ortodoxă.

Mulțumește apoi autorităților noastre bisericesti în frunte cu P. S. Episcop Nicolae și P. C. Prot. Victor Mureșan precum și autorităților administrative, C. C. Preoți și tuturor participanților pentru prilejuirea și participarea la bucuria zilei.

De încheiere Păr. Olimpiu T. Bucin dorește credincioșilor din Sigmir, adunați de pe toate meleagurile Transilvaniei, să rămână în aceeaș unire și dragoste creștinească, așa cum i-a cunoscut din ziua constituirii lor în parohie de sine stătătoare, iar biserica în care au intrat spre a se ruga lui Dumnezeu să fie mereu plină.

A urmat apoi o agapă oferită oaspeților de credincioși.

Pr. OLIMPIU T. BUCIN

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

D. Mark Ethridge, trimisul d-lui Byrnes ministrul de externe al Americii, a sosit în Țară pentru a studia situația politică internă. D-Sa a fost primit în audiență de M. S. Regele Mihai I, și a avut întreveneri cu diferiți miniștri și personalități politice din țară.

EXTERNE

Franța. Generalul de Gaulle a reușit să formeze noul guvern francez de coaliție.

Germania. La Nuernberg a început procesul împotriva criminalilor naziști de război.

Grecia. Guvernul grec demisionat a fost înlocuit cu altul format sub presidenția d. Sofulis. S'a stabilit ca plebiscitul pentru Regele George să aibă loc de abia în anul 1948.

Regentul Damaschinou a demisionat. Se fac mari eforturi pentru ca să revină asupra demisiunii.

Londra. Sâmbătă, 24 Noemvrie c. s'a deschis ședința pregătitoare a Națiunilor Unite, la care participă delegații alor 51 de națiuni. Adunarea de constituire a Națiunilor Unite va avea loc în luna Ianuarie 1946.

Tulburări în India. Se anunță tulburări în India, între indigeni și poliție. Morți și răniți au căzut de ambele tabere.

Italia. Guvernul actual, prezidat de D. Parri, este pe cale să demisioneze.

INFORMAȚIUNI

Conferință. Vineri 23 Noemvrie 1945 D. Lucian Blaga a ținut o conferință, în sala Colegiului Academic din Cluj, despre: Nicolae Titulescu.

Pornind dela amintiri personale, conferențiarul descrie din diferitele ocazii de întâlnire cu marele om politic, personalitatea, ideile și faptele politice ale lui Nicolae Titulescu. Conferința a fost ascultată cu atenție de numeroasa asistență, care a umplut vasta sală a Colegiului Academic.

Rămășițele pământești ale regretatului Episcop Dr. Vasile Stan al Maramureșului au fost exhumate

din cimitirul central al orașului Sibiu, în ziua de 3 Noemvrie 1945 și au fost depuse în cripta anume construită în vecinătatea mausoleului marelui Șaguna. Cu acest prilej s'a slujit parastasul pentru sufletul primului Episcop al reînviatai Episcopii de Sighet.

Șezătoare culturală. Elevele clasei a IV și a V sec. de sub conducerea Dș. Lia Scurtu din Internatul de fete al sfintei noastre Episcopii, în seara zilei de 20 Nov. c. și-au ținut în cadrul Internatului, prima șezătoare culturală din acest an școlar. Au fost de față toate autoritățile

Internatului.

Programul a fost bogat și variat. El a avut darul să scoată în lumină reale însușiri ale unor eleve cari au cântat, au declamat sau au spus cu vădit tâlc anumite glume și ghicitori ce au amuzat pe toți cei de față. Cu toate că programul a fost exe-

cutat cu deplin succes, ne rezervăm dreptul de a pomeni nume cu alt prilej, care credem că se va ivi cât de curând. Și aceasta cu atât mai vărtos cu cât s'a putut observa că nici elevele din celelalte clase mai superioare nu sunt străine de asemenea gânduri laudabile.

Nr. 4687/1945.

CIRCULARĂ

către Onorații membri ai Adunării protopopești electorale a protopopiatului Târgu-Mureș.

În temeiul delegației primită în ședința Consiliului eparhial din 12 Octomvrie 1945, pentru săvârșirea actului alegerii de protopop al protopopiatului Târgu-Mureș, în conformitate cu dispozițiile art. 14, 15 și 16 din Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopop, prin aceasta

CONVOC:

1. Consiliul protopopesc, la ședință, pe ziua de 14 Decembrie 1945, ora 10 a. m. în biserica catedrală din Târgu-Mureș.

2. Adunarea protopopească electorală pe aceeași zi, la ora 12 a. m. în biserica catedrală din Târgu-Mureș.

Înainte de actul alegerii se va sluji, la ora 8 a. m., Sfânta Liturghie în biserica catedrală, împreună cu chemarea Sf. Duh, la care sunt invitați să participe toți membrii Adunării protopopești.

Cluj, la 23 Noemvrie 1945.

Comisar consistorial:

Dr. VASILE SAVA

cons. eparhial.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 5653/1945.

Comunicat

În legătură cu adresa Ministerului Cultelor Nr. 50010/1945 și a Ministerului Sănătății Nr. 76490/1945 comunicăm următoarele spre luare la cunoștință și conformare.

„Condițiunile actuale fac ca pericolul bolilor contagioase și în special a tifosului exantematic să fie din ce în ce mai mare. De acord cu Ministerul Sănătății care ne-a arătat aceasta situație gravă, Vă rugăm să luați măsuri și să stăruți pe lângă Cucernicii părinți ca să participe, în interesul sănătății lor și al poporului pe care-l păstoresc, la lupta pe care nu numai organele sanitare (medicii, agenții sanitari, etc.) o duc contra acestui teribil flagel.

În acest scop Prea Cucernicia Voastră și Cucernicii părinți urmează ca:

1. Să participe, după rolul pe ca-

re-l au în Comitetul de Sănătate Județean sau în Comitetul de Sănătate comunal, activând după instrucțiunile care se vor distribui de medicii șefi de județe și medicii de circumscripție.

2. Să fie predici și să sfătuiască în orice împrejurare pentru a păstra starea de curățenie care pune la adăpost de pericolul îmbolnăvirii și să anunțe organelor sanitare orice caz de îmbolnăvire de boală contagioasă, chiar și cazurile când sunt numai bănueli de atari boli. Pentru bună reușită a luptei contra bolilor contagioase, toate măsurile se iau prin medicul șef al județului care le transmite cu ajutorul, fie al medicului de circumscripție, fie al comitetului județean sau comunal de sănătate“.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 15 Noemvrie 1945.

NICOLAE
Episcop

V. Bogdan
secretar eparhial

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj

A APĂRUT! CALENDARUL APĂRUT!

CREȘTINULUI DE LEGE RĂSĂRITEANĂ PE ANUL 1946

PREȚUL: cu șematism Lei 1600; fără șematism Lei 1100.

Calendarul are un cuprins foarte bogat și variat și este împodobit cu diferite clișee frumoase. Pentru a fi cât mai folositor poporului, am introdus și data târgurilor anuale. C. C. preoți sunt invitați a stăruși și acum pentru răspândirea lui, cât mai mult în popor. Se vor îngriji a-l ridica dela Onor. Oficiu Protopopesc tractual, unde s'a depozitat pentru desfacere.